

— Всѣкій неправи тѣй, а който иска.

— Какъ! повтори младій момакъ, и у вашата къща, дѣто си ти най-старій, неможеш ли и тамъ да заповѣдашь, щото да става всичко по твоя воля, и да слѣдватъ по примѣра на единъ старецъ?

— Само жената и дѣцата ли слушатъ, и тѣ слѣдватъ по мене; а говедата, кончетѣ, овцѣтѣ, кучетата и другитѣ домашни животни не правятъ тѣй; каквото са вижда тѣ трѣбва да вървятъ по вашему сир. *по модата*.

Това като изрече старецътъ млъкна си а онзи, *по модата момакъ*, наведе глава си и не смѣй вече да продума нищо.

Ето какъ хитрій старецъ твърдѣ сполучно измисли да сравни съ добитѣцитѣ онези, които са неприкрѣстятъ и срамно имъ е да са помолятъ Богу, когато подкачатъ нѣкоя си работа, или на трапезата, когато обѣдватъ и вечерятъ.

ЦАРСКІЙ СИНЪ.

*Дордѣто нѣкому не доде на главата
примеждіе, мжно са увѣщава отъ
друго.*

Нѣкой си царъ имаше единъ несвѣсенъ и до сушь необразованъ синъ, който бѣше са научилъ току да са удумва съ тѣзи глупави думи: »Защо е далъ Богъ мухитѣ, паяцитѣ и други дребни животинки, когато отъ тѣхъ никой са неползува? Да можахъ всичкитѣ до една щѣхъ да истрѣбѣж.« Тѣй си бърборѣше той, іоше го бѣше гнѣвъ на мухитѣ и дрѣ.

Подиръ нѣколко години като са повдигна върху имъ другъ единъ царъ и неприятелитѣ ги нападнуватъ, дотрѣбвало да излѣзе и царскій синъ, та да са біе срѣщо нападателитѣ. Въ първото сбиваніе, неприятелтъ надвива, а царскій синъ едвамъ сполучилъ да побѣгне, и отиде та са скри у единъ гѣстакъ (орманъ), дѣто си сложи главата и задрѣмва. Но, нещеш ли, двама